

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 87.

Tiende Session.

28de Møde.

Onsdagen den 10de November Kl. 1.

(Fortsat.)

Alberti (fortsat): Det forekommer mig nemlig ubestrideligt, at enhver Creditor, ved at calculere Renten, maa tage Hensyn til den Sikkerhed, han faaer, og naar han faaer den samme Sikkerhed, hvormed Umyndige og offentlige Stiftelser maae lade sig nøie, bør han ogsaa være tilfreds med den ordinaire Rente, men først, naar han faaer en ringere Sikkerhed end den, det Offentlige kræver, synes det mig, han har en naturlig Afgang til at faae en særlig Godtgørelse for sin Mexico. Det er denne Betragtningssmaade, der har ledet mig til at foreslaae den almindelige Regel, der er opstillet i det foreliggende Lovudkast.

D. Müller: Det vil være i stift Erindring her i Thinget, hvilken overordentlig Indsigt og Skarpsindighed der for nogle Dage siden blev ødset paa et Forslag fra 2 ærede Medlemmer om en Indskrænkning i Friheden til at tage Rente; jeg siger ødset, fordi jeg troer, at den hele Sag ganske simpelt lader sig reducere, saa at der kun bliver 2 Grunde, hvorfor man ikke skal gaae ind paa den. Den ene er den, at det ansees tilladt og maa forblive tilladt at give Obligationer i Betaling ved Ublaar, uagtet disse Obligationers Værdi er mindre end pari, og den anden Grund er den, at, naar man gjør Indskrænkninger i Rentefriheden, skader man derved i Virkeligheden Laantagerne. Jeg har ikke i den ærede Forslagsstillers

Foredrag hørt et eneste Ord, som har imødegaaet disse to Momenter, og det forekommer mig aabenbart, at de to selv samme Grunde, hvorfor vi forleden Dag forkastede det da foreliggende Forslag, maae være anvendelige paa det, vi idag behandle.

L. C. Larsen: Jeg skal ikke vende tilbage til Spørgsmaalet om Rentefoden i Almindelighed, da det saa nyligt er blevet behandlet her i Salen, men kun bemærke, at jeg i 1855 hørte til dem, som ansaae det for det Retteste aldeles at frigive Rentefoden, og at jeg endnu er af samme Mening. Denne Hovedbetragtning er allerede for mig en tilstrækkelig Grund til at være imod det foreliggende Forslag, der gaaer ud paa en yderligere Begrænsning af Retten til at tage den Rente, hvorom man kan komme overeens. Den ærede Forslagsstiller har anket over den Maade, hvor paa Bevillinger i de senere Aar ere blevne meddeelte; men jeg troer, at denne Anke er aldeles ubefoiet, thi Loven har ikke foreskrevet Ministeriet nogen Indskrænkning i Meddelelsen af disse Bevillinger, og jeg vilde meget have beklaget, om Ministeriet havde indladt sig paa at undersøge de enkelte Tilfælde; mange Mænd, der trængte til Laan, vilde da aldeles ikke have kunnet faae deres Trang tilfredsstillet. Jeg skal ogsaa bemærke, at der saameget mindre behøves noget Forsvar for Ministeriets Fremgangsmaade i denne Henseende, som det, da Loven af 1855 her blev forhandlet, fra Ministeriets Side blev udtalt, at disse Bevillinger kun skulde bibeholdes i en Overgangsperiode, og at Hensigten maatte være at komme derhen til, at ogsaa de kunde bortfalde. At Bevillingernes Antal i de senere Aar er forøget, ligger